

Roger Zelazny
AMBERO KRONIKOS:
DEVYNI AMBERO PRINCAI
Fantastinis romanas ir apsakymai

Žmogus pabunda ligoninės palatoje. Jis sutvarstytas, sugipsuota koja, nors nieko neskauda. Nežino, nei kaip ten atsidūrė, nei kas jam atsitiko. Dar blogiau - jis nežino, kas esąs. Medikai visais įmanomais būdais stengiasi jį sulaikyti, juk sulaužyta koja negalėjo sugyti per savaitę... Bet žmogus jaučia turįs sužinoti apie savo praeitį; juolab jam atrodo, kad jis nėra paprastas mirtingasis...

Iš anglų kalbos vertė JURGITA JĖRINAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
125 tomas. Serija įkurta 1990m.

Roger Zelazny - NINE PRINCES IN AMBER
New York, Nelson Doubleday, 1986

Copyright © by Roger Zelazny, 1970

Cover art copyright © by Luis Royo, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1999
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Turiny's

DEVYNI AMBERO PRINCAI

JO NASRŲ VARTAI, JO AKIŲ ŽIBURIAI

ŠITAS AUDROS MOMENTAS

DIEVIŠKA BEPROTYBĖ

DEVYNI AMBERO PRINCAI

I

Pamažu baigėsi tai, kas man atrodė beveik visa amžinybė.

Aš pabandžiau pajudinti kojų pirštus, man pavyko. Gulėjau lignoninės lovoje, kojos - sugipsuotos, bet vis dar mano.

Aš tris kartus smarkiai užsimerkiau ir atsimerkiau.

Kambarys liovėsi suktis.

Kur, po galais, aš esu?

Rūkas, tvyrojęs galvoje, pradėjo sklaidytis, ir dalis to, kas vadinama atmintimi, ėmė grįžti. Prisiminiau naktis, seseles ir švirkštus. Kai kas nors imdavo skaidrėti, tuojau pasirodydavo žmogus ir įšvirkšdavo man kažkokios bjaurasties. Taip ir buvo. Tikrai. Bet dabar jaučiausi pusėtinais. Ir jiems teks liautis.

Ar tikrai?

Mane aplankė abejonė: *Gal ir ne.*

Visai natūralus skepticizmas žmogaus ketinimų švarumu klestelėjo ant mano krūtinės. Esu perfarširuotas narkotikais, ūmai suvokiau aš. Sprendžiant iš mano savijautos, be jokios

priežasties, tačiau beviltiška tikėtis, kad jie liausis, jeigu už tai buvo sumokėta. Taigi nesikarščiuok, apsimesk apsvaigusiu, patarė man vidinis balsas - nemaloni, bet išmintinga asmenybė.

Taip ir pasielgiau.

Po dešimties minučių į palatą kyštelėjo galvą medicinos seselė, ir aš, suprantama, vis dar parpiau. Ji uždarė duris.

Per tą laiką aš prisiminiau dalį to, kas man nutiko. Pakliuvau į kažkokią avariją, blankiai prisiminiau aš. Tai, kas buvo po to, liko visiškai mįslė, kaip ir tai, kas atsitiko prieš avariją. Bet aš vis tik prisiminiau, jog iš pradžių buvau paguldytas į ligoninę, vėliau atvežtas čia. Kodėl? To aš nežinojau.

Tačiau kojas jaučiau puikiai. Jos išlaikys mane, nors tiksliai neprisiminiau, kiek laiko prabėgo nuo jų lūžimo - o kad jos buvo lūžusios, gerai žinojau.

Taigi aš atsisėdau. Tai kainavo pastangų, nes mano raumenys buvo ganėtinai pavargę. Lauke buvo tamsu, ir prieš langą spingsojo saują plikų žvaigždžių. Mirktelėjęs joms aš permečiau savo kojas per lovos kraštą.

Galvos svaigulys praėjo gana greitai, ir įsi-

tvėręs į groteles lovūgaly aš žengiau pirmą žingsnį.

Gerai. Kojos laiko.

Vadinasi, teoriškai galiu iš čia išeiti.

Grižęs į lovą išsitiesiau ir ėmiau mąstyti. Kūną išmušė prakaitas, krėtė drebulys. Cukruotų slyvų vaizdai ir t.t.

Danijos karalystėje dvelkė puvėsiais...

Tai buvo autoavarija, prisiminiau aš. Pasiutiška avarija...

Tuo metu atsidarė durys, ir iš koridoriaus sklindančioje šviesoje pro primerktas blakstienas pamačiau slaugę su švirkštu rankoje.

Ji priėjo prie mano lovos: tamsiaplaukė, plačiais klubais ir stipriomis rankomis.

Kai tik ji priartėjo, aš atsisėdau.

- Labas vakaras, - tariau.

- E... labas vakaras, - išlemeno slaugė.

- Kada mane išrašys?

- Turiu paklausti daktaro.

- Tai ir paklauskite, - pasakiau aš.

- Prašau atraitoti savo rankovę.

- Ne, dėkui.

- Aš turiu jums suleisti vaistus.

- Tai jau ne. Man nebūtina.

- Bijau, kad toks daktaro nurodymas.

- Tuomet pakvieskite jį čionai. O kol kas aš nesileisiu.

- Negaliu nieko pakeisti, tokie nurodymai.

- Taip buvo ir Eichmanui¹, o žiūrėkit, kas jam nutiko. - Lėtai papurčiau galvą.

- Labai gerai, - atšovė ji, - aš turėsiu pranešti apie jūsų...

- Mielai prašau, - sutikau aš, - o kai ten nueisite, pasakykite, jog nutariau rytoj išvažiuoti iš čia.

- Tai neįmanoma. Jūs net negalite paeiti... o kur dar vidiniai pažeidimai...

- Pamatysim, - tarčiau. - Labanakt.

Ji išlėkė nieko neatsakiusi.

Aš gulėjau ir svarsčiau. Panašu, kad čia kažkokia privati ligoninė, vadinasi, kažkas apmoka sąskaitas. Ką aš pažįstu? Neprisiminiau jokių savo giminių. Draugų taip pat. Kas tada lieka? Priešai?

Permaščiau tai.

Nieko.

---

¹ Adolfas Eichmanas (1906-1962) - vokiečių karo nusikaltėlis, pakartas Izraelyje už nusikaltimus prieš žydus.

Nėra kam daryti tokią labdarą.

Aš nulėkiau automobiliu nuo uolos į ežerą, netikėtai prisiminiau. Bet nieko daugiau.

Aš buvau...

Įsitempiau ir vėl suprakaitavau.

Aš nežinojau, kas toks esu.

Neturėdamas ką veikti, atsisėdau ir nuplėšiau visus tvarsčius. Po jais viskas buvo, kaip turi būti, ir jaučiau, jog teisingai pasielgiau. Iš lovūgalio ištraukęs metalinį vamzdį sutrupinau gipsą ant dešinės savo kojos. Ir ūmai pajutau, jog privalau nešdintis iš čia kuo skubiau ir kažką nedelsdamas padaryti.

Išbandžiau dešinę koją. Tvarka.

Sudaužiau įtvarą ant kairės kojos, atsistoju ir nuėjau prie spintos.

Ten jokių drabužių nebuvo.

Tada išgirdau žingsnius. Grįžęs į lovą užklojau suskaldytą gipsą ir tvarsliavą.

Atsidarė durys.

Plykstelėjo šviesa, ir prie jungiklio pamačiau stovintį įmitusį jaunikaitį baltu chalatu.

- Girdėjau, kad neleidžiate seselei ramiai dirbti? - paklausė jis, ir nebuvo prasmės apsimesti, kad miegu.

- Nežinau, - pasakiau jam. - Aš negirdėjau.

Iš fizionomijos buvo aišku, kad jis sutriko.

Paskui tarė: "Laikas leisti vaistus".

- Ar jūs esate daktaras? - paklausiau aš.

- Ne, bet esu įgaliotas suleisti jums vaistus.

- Aš atsisakau, - paprieštaravau, - turiu tam teisę. Pagaliau, koks jums skirtumas?

- Ir vis dėlto, aš suleisiu, - pasakė jis, eidamas iš kairės lovos pusės. Jo rankoje neaišku iš kur atsirado švirkštas.

Smūgis buvo labai niekingas, sakyčiau, keturi coliai žemiau diržo, jis suklupo.

-.....! - po kurio laiko ištarė jis.

- Dar kartą prieik per spjūvio atstumą, - pagrasinau, - ir kaltink save.

- Mes turim priemonių susitvarkyti su tokiais pacientais, - sušvokštė jis.

Supratau, kad atėjo metas veikti.

- Kur mano drabužiai? - paklausiau.

-.....! - atsakė jis.

- Tokiu atveju man teks pasiskolinti tavo. Atiduok.

Ketvirtą sykį nekartočiau - atsibodo, todėl užmečiau ant jo galvos paklodes ir kaukštelėjau metaliniu vamzdžiu.

Po poros minučių vilkėjau baltai nuo galvos iki kojų. Mobio Diko ir vanilinių ledų spalva. Šlykštu.

Sugrūdau sanitarą į spintą ir pažvelgiau pro grotuotą langą. Pilnatis kabojo virš topolių eilės. Žolė švytėjo sidabru ir žaižaravo. Naktis neužtikrintai derėjosi su saule. Aš neišvydau nieko, kas padėtų suprasti, kur esu. Rodos, buvau trečiame aukšte, o kairėje, žemiau, ant žolės krito šviesos stačiakampis - kažkas už to lango taip pat nemiega.

Tad išėjau į koridorių. Kairėje jis baigėsi siena su grotuotu langu, be mano, buvo dar keturios durys, po dvi iš abiejų pusių. Tikriausiai už jų tokie pat kambariai, kaip maniškis. Aš priėjau prie lango: žemė, tie patys medžiai, ir nieko daugiau. Apsisukau ir nuėjau į kitą pusę.

Durys, durys, durys, po jomis nėra šviesos brūkšnių, ir jokio garso, tik per didelių skolintų batų šlepsėjimas.

Vaikino laikrodis rodė man penkias valandas keturiasdešimt keturias minutes. Metalinis kuolas buvo užkištas prie pilvo, po baltu sanitaro švarku, ir trynėsi man į šoną su kiekvienu žingsniu. Kas dvidešimt pėdų virš galvos kabojo maždaug keturiasdešimties vatų lemputė.

Priėjau laiptus, pasukau dešinėn, į apačią. Klimas slopino žingsnius.

Antras aukštas buvo visai kaip mano, vėl palatų eilės, todėl lipau toliau.

Pasiekęs pirmą aukštą pasukau į dešinę, ieškodamas durų, pro kurių apačią sklįstų šviesa.

Radau tokias beveik koridoriaus gale, ir nesivarginau pabelsti.

Prie kažkokio registracijos žurnalo ant didelio tviskančio stalo buvo palinkęs vyras akį rėžiančiu vonios chalatu. Kambarys buvo ne slaugių. Jis pažiūrėjo į mane išplėstomis akimis, bet nesuriko, nors ir norėjo - veikiausiai nutildė ryžtinga mano išraiška. Vyriškis stryktelėjo.

Uždaręs duris priėjau ir pasakiau:

- Labas rytas. Jums nepasisekė.

Žmonės, matyt, niekad neišgisis nuo smalsumo, todėl po trijų sekundžių, kai aš perėjau kambarį, jis paklausė:

- Kaip tai suprasti?

- Suprasti reikės tai, kad rengiuosi paduoti jus į teismą už mano pagrobimą, nederamą elgesį su manimi ir nusikalstamą narkotikų vartojimą, - atsakiau. - Dabar, pavyzdžiui, man būtina nauja morfijaus dozė, ir už savo elgesį

neatsakau...

Jis vis stovėjo.

- Nešdinkitės iš čia, - paliepė jis.

Pamačiau ant stalo pakelį cigarečių. Pasivaišinau ir tariau:

- Sėskitės ir užsičiaupkite. Mums reikia pasikalbėti.

Jis atsisėdo, bet liežuvio neprikando.

- Jūs laužote keletą taisyklių, - pareiškė jis.

- Tegu teismas nuspręs, kas kaltas, - atrėžiau aš. - Noriu atgauti savo drabužius ir asmeninius daiktus. Aš išsirašau.

- Jūs tokios būklės...

- Niekas jūsų neprašė. Atiduokite daiktus arba atsakysite prieš įstatymą.

Jis ištiesė ranką nuspausti mygtuko ant stalo, bet aš atstūmiau ją.

- Mikliai! - pakartojau. - Reikėjo spausti, kai įėjau. Jau per vėlu.

- Misteri Kori, jūs patyrėte sudėtingiausią...

Kori?

- Aš nesiguliau į šitą įstaigą, - pasakiau, - bet turiu teisę išsirašyti. Dabar kaip tik atėjo tas metas. Taip ir padarykime.

- Jūsų būklė visai netinkama palikti mūsų

įstaigą, - atsakė jis. - Aš negaliu to leisti. Aš iškviesiu ką nors, kad palydėtų jus į jūsų kambarį ir paguldytų į lovą.

- Nė nemėginkite, - perspėjau. - Arba supažindinsiu su savo būkle. Bet prieš tai turiu keletą klausimų. Pirmas: kas mane užregistravo ir kas apmoka mano sąskaitas?

- Gerai, - atsiduso jis, ir jo skysti, smėlio spalvos ūseliai nusileido kiek begalima žemiau.

Jis atidarė stalčių, įkišo į jį ranką, bet aš nežiopsojau. Išmušiau iš rankos 32 kalibro pistoletą anksčiau, nei jis spėjo atlaužti saugiklį. Koltas, labai dailus. Sugavau jį ir nutaikiau į daktarą.

- Jūs atsakysite į mano klausimus. Aš atrodau pavojingas. Galbūt jūs teisus.

Jis liūdnai šyptelėjo, prisidegė cigaretę; ir prašovė pro šalį, jeigu norėjo parodyti esąs ramus. Jo rankos virpėjo.

- Gerai, Kori... jeigu tik galiu suteikti jums malonumą, - tarė jis. - Į mūsų kliniką jus paguldė jūsų sesuo.

"?" - pagalvojau aš.

- Kuri sesuo? - pasiteiravau.

- Evelina, - išgirdau atsakymą.

Nieko, nuo ko pasidarytų aiškiau.

- Juokinga. Nemačiau Evelinos jau šimtą metų, - pasakiau aš. - Ji net nežinojo, kad esu šitoje šalies dalyje.

Jis gūžtelėjo.

- Vis tiek...

- Kur ji dabar apsistojusi? Noriu jai paskambinti, - pareiškiau.

- Čia po ranka neturiu adreso.

- Suraskite.

Jis atsistojo, priėjo prie kartotekos spintos, atidarė ją ir pavartęs ištraukė kortelę.

Aš perskaičiau. Misis Evelina Flaumel... Adresas Niujorke man taip pat nieko nesakė, bet aš jį įsidėmėjau. Iš kortelės sužinojau, kad mano vardas Karlas. Gerai. Kuo daugiau informacijos, tuo geriau.

Aš užsikišau pistoletą už diržo, prie vamzdžio, savaime suprantama, nuleidęs saugiklį.

- Gerai, - tariau daktarui. - Kur mano drabužiai ir kiek ketinate man sumokėti?

- Jūsų drabužiai buvo sugadinti per avariją, - atsakė jis. - Ir turiu pasakyti, kad jūsų kojos iš tikro buvo lūžusios: kairioji net dviejose vietose. Keista, bet niekaip nesuprantu, kaip jums pavyksta išsilaikyti stačiam....